

“Alles is heel moeilijk wat we de afgelopen dagen met elkaar besluiten. Af en toe knijp je in je arm. We hadden het toch over stikstof en Pfas. In wat voor film zijn we terechtgekomen?”

Aldus minister-president Mark Rutte op de voorpagina van dagblad Trouw van 19 maart 2020. Ik kan het lijstje van Mark nog aanvullen met naftaleen, granuliet, rubbergranulaat, thermisch gereinigde grond en recreëren op stortplaatsen. Maar dat komt later wel weer.

De nieuwsberichten over het virus buitelen over elkaar heen. Er was nog geen tijd voor reflectie. Daarom koos ik als hart van deze column voor een gedicht van Kitty O'Meara uit Madison, Wisconsin. Zij schreef dat uit liefde voor mensen en de aarde. Het gedicht ging wereldwijd 'viraal', doordat het hoop biedt in deze angstige tijden.

And the people stayed home. And read books, and listened, and rested, and exercised, and made art, and played games, and learned new ways of being, and were still. And listened more deeply. Some meditated, some prayed, some danced. Some met their shadows. And the people began to think differently.

And the people healed. And, in the absence of people living in ignorant, dangerous, mindless, and heartless ways, the earth began to heal.

And when the danger passed, and the people joined together again, they grieved their losses, and made new choices, and dreamed new images, and created new ways to live and heal the earth fully, as they had been healed.

Een deel van de lezers van deze Nieuwsbrief is al improviserend razend druk met werk, thuisblijvende kinderen en zorg voor ouders of grootouders. Ik wens hun heel veel sterkte.

Anderen zullen door het gedwongen thuis zitten juist over meer tijd beschikken. Misschien kunnen zij mooie foto's van bodems op Twitter zetten, in de rubriek #SoilsAreBeautiful.

Let op elkaar!